

Kendi Ölümünüzü Düşünün

– Gülden.O.Çvs · 21 Ocak 2012

Az önce Can Dündar'ın kendi ölümünüzü düşünün diyerek başladığı bir yazısını okudum... Ve tıpkı kendisinin yaptığı gibi, bende kendi cenazemi düşündüm, evet bende kendimi o musalla taşının üstünde hayal ettim ve şöyle bir baktım etrafıma, cenazemde çığlıklarıyla tüm mezarlıktaki ölüleri uyandırmaya yetecek kadar çok ağlayan biricik kızım vardı, "anneciğim, ne olur ölme! Beni bırakma anneciğim, annemi koymayın oraya, verin annemi bana!" diye çırpınıyor... Hemen oracıkta insan kahroluyor. Eşim bir yandan meleğimi sakinleştirmek isterken, bir yandan da sapsarı kesilmiş yüzüyle duruyor oracıkta, yanı başımda ve kızıma karşı güçlü durmaya çalışarak, bir kaç damla yaş süzülüyor gözlerinden ve şu sözleri duyar gibiyim, "ölürsem ağlar mıydın? diye sorardın, bak gör şimdi halimizi" diyor eşim... Annem, ahhh anneciğim işte şimdi "keşke zamanında o kadar üzmeseydim, keşke doğurduğuma lanet etmeseydim" der gibi bakıyor yarı baygın haliyle, babacığım ise yıkılmış... Çökmüş dizlerinin üstüne ve "benim küçük kızım, işte şimdi kaydı bütün yıldızlar, ne güneş kaldı ne de ay..." diyerek ağlıyor hıçkırma hıçkırma... "Ben babayım, babalar hep güçlü olur, yıkılmaz..." dediği günlere inatla yıkılmış gibi... Ablamın gözlerinde pişmanlık ve utanç var... Çok pişman olmuş belli, "Keşke, zamanında kıymatini bilseydim..." der gibi sararmış yüzüyle ağlıyor... Kardeşim ise çok garip ve yerden yere vuruyor kendini ve şöyle bir şeyler mırıldanıyor; "şimdi ben kime sırlarımı anlatıp, kime kızacağım büyüklüğüne aldirmayarak, kime bağırıp çağıracağım da o susacak..." diyor... En uzakta, mezarlığa en uzak köşeye bakıyorum ve dedemi görüyorum, belki de en çok o pişmanlık yaşıyor, yaklaşıp bana dokunmak istiyor, ama korkuyor "ne ölüme, ne ölüsüne" dediği ve beni o günlerde sildiği için utanıyor... Ağlıyor... Tanıdık, tanımadık bir kaç kişi daha var oralarda bir yerlerde ve "gitti genç yaşta, kızı da kaldı..." diyen bir kaç ses geliyor o arada kulağıma... Daha çok bakıyorum etrafıma, orada görmek istediğim öyle çok insan var ki, gelememişler... Ama yıkılmışlar hissediyorum. Derken amcam geliyor ve en büyük cesareti o gösterip dedeme, "al işte, oldu mu? Beğendin mi? gitti kuzum" diye bağırıp koşuyor yanıma...

Sonra çok uzaklardan bir kaç ses geliyor kulağıma, ama görüntü yok... "Kuzu, hani söz vermiştin, hani bir kerecik sana sarılmadan ölmeyecektin... Senin bu yaptığına kalleşlik denir..." diyen bir ses var... Bu ses, O'nun sesi, O işte Kuzu... Ağlıyor bakmadan çevresindeki insanlara ve belki de ilk kez ağlamaktan utanmayarak... Sonra Yasemin, O benim canım dostum... Deli gibi ağlıyor ve yere yığılıp kalmadan önceki son cümleleri dökülüyor dilinden, "Ah be canımın içi, nasıl gidersin? Şimdi ben kiminle dertleşeceğim? Kim benimle gülüp, söyleyecek? Keşke senin yerine ben ölseym..." diyor ve bayılıyor alınca kara haberi... Arkadaşlarımın da seslerini işitiyorum, "Aaa Gülden ölmüş... Ne? Ne zaman? Aaaa yazık yaaa" gibi bir kaç söz işte ve çoğu sahte... Hiç bir kere bile yüz yüze gelmediklerimden biri de Ömer... O bile ağlıyor, sessiz ve derinden bir acıyla... Ve şöyle dediğini duyar gibiyim, "Kızım sen var ya, son oyununu oynadın ve son sözünü söyledin sonunda... Şimdi bana kim yazacak? Kime akıl vereceğim ben? Kime kızacağım zaman zaman? Kim benim yazılarıma içten yorumlar yapacak?" diyerek ve gerçekten O da ağlayacak... Etraf epey kalabalık aslında, kuzenlerim, yiğenlerim, halalar, teyzem ve dayılarım hepsi orada, içlerinden düşünecekler tabi kendi evlatlarını ve üzülecekler ama hayat devam

edecek, bir çok kimseye göre ise, kurtulmuş olacağım, "çekmedi gitti diyecekler, kanserdi, hiç değilse fazla çekmedi" diyecekler... Etrafta daha da garip bir şeyler oluyor, minik serçe kuşları... Cıvı cıvı ötüşüyorlar, sanki kışın soğuklarda balkona sepelediğim ekmek kırıntılarına teşekkür eder gibiler ve yaz sıcağında onlar için koyduğum su kaplarına... bir de kediler gelmiş, bir sürü kedi, bir gece yarısı dışarıdan sesini duyup, eve aldığım beslediğim kedi yavrusu, büyümüşte yavruları bile olmuş... O da cenazemi sahipsiz bırakmamak için ve sanki "sen olmasaydın açlıktan ölecektim, ama sen beni baktın büyüttün ve bak yavrularıyla sana teşekkür geldik..." der gibi miyavlıyor...

İşte gömüldüğüm an... Herşey bitiyor, biricik kızım ve en yakınlarım dışında ki herkes dağılıp gitti bile, hepsi işine gücüne döndü... Eee ölenle ölünmüyor ya, en yakınlarım da gidiyor işte... Ama küçücük kızım, Meriç'im... O'nu koparmak zor oluyor tabii... İşte tam o anda "Allah'ım, benim bir kızım var! O daha çok küçük, geri ver hayatımı, ben olmazsam kızım ne yapar?" demek ve o mezardan çıkmak istiyorum... Ama olmuyor ve ebedi hayat, işte o sonun başlangıcı başlıyor... "Ben bu satırları yazarken, göz yaşlarım sel gibi aktı, düşündüm ve ister istemez ağladım... Şimdi bir kaç arkadaşım bana, bu yazıyı neden yazdığımı ve neden bu bunalımdan çıkmaya çalışmadığımı soracak... Korkmayın diyorum onlara, şimdilik hala buradayım ve hala nefes alıyorum, ama bu kanser illetini yenenler içimizde en şanslı olanlar... Sizler her ne kadar beni teselli etmek için 'iyileşeceksin' desenizde, biliyoruz ki ve ne yazık ki, bu illet sardımı bırakmıyor... Ama her an ölecekmiş gibi hazır olmakta fayda var... Hepinizi çok seviyorum... Sizler beni sevsenizde, sevmesenizde..."